

двѣ съвѣсмъ несъвмѣстны понятія. Но съсь сичко туй и въ най добры тѣ наши учебници все са ёще съгледва, че съставители тѣ имъ не могли да са освободѣтъ съвѣсмъ отъ мысль та да дадѣтъ на юношество то Всеобща Исторія въ систематическій редъ. Тѣзи учебници ако и да иматъ до нѣкоя степень външна пълнота и цѣлостъ, но затуй — отъ една страна, тѣ даватъ твърдѣ много матеріалы отъ имена и цыфры, щото новоначальный тѣ приема сички тѣ тѣзи свѣдѣнія като балластъ, и не може да ги преработи въ плътъ та си и въ кръвь та си; — а отъ друга страна, тѣ даватъ и твърдѣ малко, сирѣчь, тѣ представятъ твърдѣ малко отдѣлны и завършены образы, твърдѣ малко таквызи индивидуалны, характеристически черты, кои то да могѣтъ да възсъздадѣтъ историческія предметъ предъ вътрешнія погледъ на ученика и да засѣгнѣтъ негово то чувство.

Сичкій тѣ интересъ, кой то изученіе то на исторія та може да възбуди въ сърце то на ученика, са основава не на самó то събытіе, но на лице то, отъ кое то ё произлѣзло събытіе то. Лице то ё живый тѣ центръ, отъ кой то истича исторія та. и къмъ кой то отъ изново са завръща. Преди сичко, и въ общечеловѣчески черты, трѣба герой тѣ да предстане предъ ученика и да замълви на сърце то му, та подирѣ вече и разумъ тѣ на ученика лесно ще приеме и усвои дѣла та, извършены тѣ отъ героя. Доро и описанія ша на развишіе на образованіе шо трѣба да са изстѣпватъ въ разказы, защо то млада та душа лесно усвоява само понятія, кои то послѣдователно са развивать, а съпоставены тѣ наедно, приема трудно, „степенъ на образованіе“, „положеніе на народа“ сѣ за новоначалныя работы твърдѣ отвлечены, и